

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B.**, bývajúceho v K., proti žalovanej **L.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. Z., advokátkou v K., **o zaplatenie 1 394,14 € (42 000,- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 28 C 140/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. októbra 2008, sp. zn. 6 Co 190/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 19. mája 2008, č.k. 28 C 140/2007-85 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 19 200,- Sk spolu s 3 % - ným úrokom z omeškania zo sumy 19 200,- Sk od 23. novembra 2006 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie 22 800,- Sk s 3 %- ným úrokom z omeškania zo sumy 22 800,- Sk od 23. novembra 2006 do zaplatenia vylúčil vec na samostatné konanie. O splnení povinnosti žalovanou zaplatiť 19 200,- Sk rozhodol podľa ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalovaná bola síce oprávnená uskutočniť výber z účtu žalobcu v S. S., a.s., pokiaľ však s takto získanou sumou naložila v rozpore so žalobcom dohodnutým účelom, získala majetkový prospech plnením bez právneho dôvodu. O vylúčení vecí v časti o zaplatenie sumy 22 800,- Sk s príslušenstvom rozhodol podľa § 112 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 14. októbra 2008, sp. zn. 6 Co 190/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom vyhovujúcom výroku ako

vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na jeho dôvody v plnom rozsahu poukázal. Mal za to, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav na základe dokazovania, ktoré vykonal, svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplynuli, prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p. Na zistený skutkový stav súd prvého stupňa použil naostatok aj správny právny predpis a ten aj správne aplikoval. Tiež uviedol, že „v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p., v znení účinnom od 15.10.2008, odvolací súd preto konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na jeho dôvody v plnom rozsahu odkazuje.“ Odvolanie proti časti rozhodnutia, ktorou prvostupňový súd vylúčil vec na samostatné konanie, ako aj proti časti rozhodnutia, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí, odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s odôvodnením, že ide o rozhodnutia, ktorými sa upravuje vedenie konania, a preto v zmysle ustanovenie § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p. odvolanie voči takýmto uzneseniam nie je prípustné. Pokiaľ žalovaná tiež namietala, že súd prvého stupňa jej odňal možnosť konať pred súdom keď na záver pojednávania jej neumožnil, aby zhrnula svoj návrh a vyjadrila sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, odvolací súd po podrobnom odôvodnení dospel k záveru, že z obsahu spisu takéto poručenie práv žalovanej nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil rozsudok krajského súdu a vzhľadom na vady konania pred prvostupňovým súdom zrušil aj rozsudok okresného súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p.; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Vada konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. spočívala podľa názoru žalovanej v tom, že súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 19. mája 2008 jej neumožnil zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci v zmysle ustanovenia § 118 ods. 3 O.s.p. (zrejme v znení do 15. októbra 2008 – poznámka dovolacieho súdu). Žalovaná ďalej namietala, že rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože odvolací súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobca ako člen spoločnej domácnosti, mal prispievať na jej chod a potreby. Nesúhlasila ani so spôsobom odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie ohľadom okolností spolužitia nijako neodôvodnil z dôvodu, že sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v súlade

s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. Poukázala na to, že ustanovenie § 219 O.s.p. bolo doplnené o odsek 2, ktorý odvolaciemu súdu umožňuje takýto postup, až zákonom č. 384/2008 Z.z., účinným dňom 15. októbra 2008, pričom rozsudok krajského súdu je zo 14. októbra 2008. Žalovaná napadala aj výrok odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vylúčení veci na samostatné konanie. Podľa jej názoru táto časť rozsudku nie je rozhodnutím, proti ktorému odvolanie nie je prípustné v zmysle ustanovenia § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p., pretože o vylúčení nároku žalobcu rozhodol súd rozsudkom, pričom podľa ustanovenia § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p. by malo ísť o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania. Z toho dôvodu sa žalovaná domnieva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Žalobca navrhol dovolanie žalovanej v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie žalovanej je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 23. novembra 2006, kedy bola žaloba podaná na Okresnom súde Košice II, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 540/2006 Z.z. 7 600,- Sk a jej trojnásobok teda predstavoval sumu 22 800,- Sk. Suma 19 200,- Sk, na zaplatenie ktorej bola žalovaná v konaní zaviazaná právoplatným rozhodnutím odvolacieho súdu, teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde. Dovolanie žalovanej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu

prvého stupňa v časti o splnenie povinnosti zaplatiť žalobcovi 19 200,- Sk, v zmysle ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. nie je teda prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej časti nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia (§ 242 ods. 1 O.s.p.), ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na spôsob jeho rozhodnutia a rozsah ním priznaného peňažného plnenia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 5 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa žalovanej vada konania spočívala v tom, že prvostupňový súd jej neumožnil na záver pojednávania zhrnúť svoj návrh a vyjadriť sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. V dovolaní k tomu uviedla: „Odporkyňa poukazuje na spôsob vedenia pojednávania, keď súd po tom, čo právny zástupca navrhovateľa a právna zástupkyňa odporkyne predniesli návrhy na dokazovanie, súd pojednávanie bez akéhokoľvek odôvodnenia prerušil. Odporkyňa sa domnievala, že ide o prerušenie za účelom rozhodnutia o vykonaní navrhnutých dôkazov. Po prerušení pojednávania a príchodu účastníkov a právnych zástupcov do pojednávacej miestnosti súd poučil účastníkov a právnych zástupcov podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a ihneď vyhlásil rozsudok. Poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo prednesené len formálne, bez možnosti sa k veci vyjadriť. Odporkyňa preto nemala reálne možnosť sa domáhať tohto svojho práva, či možnosti zhrnúť svoj návrh a vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, ako uvádza krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku“. Žalovanou v dovolaní takto opísaný postup súdu prvého stupňa ale nemá oporu v spise súdu.

Podľa zápisnice o pojednávaní súdu prvého stupňa konaného dňa 19. mája 2008 (č.l. 76 až 84 spisu) pojednávanie trvalo od 8.30 hod. do 10.05 hod. Prevažná časť tohto času bola venovaná obšírnemu výsluchu žalovanej súdom aj za účasti zástupcov účastníkov (výpoveď žalovanej je protokolovaná na piatich stranách zápisnice), v rámci ktorého žalovaná sa vyjadrila k všetkým podľa súdu významným skutočnostiam v konaní. Po tomto súd uznesením pojatým do zápisnice pripustil zmenu žaloby a poučil prítomných podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Reagujúc na toto poučenie zástupkyňa žalovanej navrhla výsluch ďalších svedkov (S., M., I. a E.). Uznesením pojatým do zápisnice súd vyhlásil dokazovanie v časti týkajúcej sa zaplata sumy 19 200,- Sk s príslušenstvom za skončené a potom vyhlásil rozsudok a dal účastníkom poučenie o opravnom prostriedku.

Podľa § 118 ods. 3 O.s.p., v znení do 15. októbra 2008, na záver pojednávania môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

I keď predmetné ustanovenie predsedovi senátu neukladá, aby pojednávanie formálne ukončil, musí, ak podľa jeho názoru je už jeho predmet vyčerpaný, účastníkovi dať možnosť predniesť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Ide o neodňateľné právo účastníka a ak mu ho súd odoprie, odníme mu možnosť konať pred súdom a realizovať procesné práva účastníka konania.

V "záverečnej reči" môžu účastníci (rovnako ich zástupcovia) zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj názor na vykonané dokazovanie z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Vyjadriť sa môžu nielen k skutkovej stránke veci (z akých skutkových záverov by mal súd vychádzať), ale tiež k právnej stránke veci (môžu uviesť, ako by mal súd vec posúdiť po právnej stránke). "Záverečnú reč" nemusí predniesť osobne účastník konania, môže ju za neho predniesť jeho zástupca. Podstatný obsah "záverečných rečí" treba uviesť do zápisnice o pojednávaní. Spravidla je na "záverečnú reč" vyzvaný žalobca pred žalovaným, je však na úvahe predsedu senátu, kedy účastníkov vyzve, aby predniesli "záverečné reči", a v akom poradí im udelí slovo.

"Záverečnou rečou" nie je však len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne. Za "záverečnú reč" možno aj bez tohto formálneho označenia považovať aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci.

I keď zo zápisnice súdu prvého stupňa nevyplýva, že by účastníci urobili procesný úkon výslovne označený ako "záverečná reč", predsa len je z nej zrejmé, že súd vytvoril žalovanej možnosť zhrnúť skutkové a právne závery, z ktorých vyvodzovala opodstatnenosť svojej obrany proti žalobe na splnenie povinnosti. Žalovaná túto možnosť aj využila, vysvetlila, v čom podľa nej spočíva neopodstatnenosť žaloby. Súd jej umožnil predniesť aj návrh, ako má byť o žalobe rozhodnuté.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd žalobkyni neodňal procesné oprávnenie zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 3 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008).

Za porušenie procesných práv účastníka v zmysel ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. nie je možné považovať, že súd napokon nevyhovел návrhu žalovanej (jej zástupkyne) na vykonanie ňou navrhnutých dôkazov.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo samo osebe neznamená odňatie možnosti pred súdom konať.

Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej o nedostatku odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 14. októbra 2008 v tom, že ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. (ktoré odvolaciemu súdu umožňuje v prípadoch, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedziť sa len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia) sa stalo účinným až dňom 15. októbra 2008.

V zmysle § 372p ods. 1 O.s.p., na konania začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak. Vyhlásenie a odôvodnenie rozsudku sú dva odlišné procesné inštitúty, ktoré upravujú osobitné ustanovenia občianskeho súdneho poriadku. Kým ustanovenie § 156 O.s.p. upravuje skutočnosti spojené s vyhlásením rozsudku, ustanovenie § 158 O.s.p. upravuje skutočnosti spojené s písomným vyhotovením rozsudku. Z obsahu spisu vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu bol vypracovaný až po 12. novembri 2008, teda v čase účinnosti O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. Odvolací súd nepostupoval preto v rozpore s účinným znením zákona, keď v písomnou vyhotovení rozhodnutia bez bližšieho vlastného odôvodnenia len poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej.

Okrem uvedeného dovolací súd poukazuje na to, že princíp riadneho chodu spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zaväzujúci súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí (rozsudkov a uznesení), nemôže sa chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Rozsah tejto povinnosti sa preto môže merať podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný vo svetle okolností každého prípadu. Napríklad v odvolacom konaní sa tak súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvého stupňa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

Nesprávne právne posúdenie veci, namietané v dovolaní, ako ďalší dovolací dôvod, je síce relevantným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., možno ho ale uplatniť len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Nesprávne právne posúdenie veci samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania, lebo nemá za následok vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia.

Pokiaľ žalovaná napadla dovolaním aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej odvolanie proti výroku súdu prvého stupňa o vylúčení veci na samostatné konanie, smeruje jej dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o vylúčení veci na samostatné konanie s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Vzhľadom na to, že dovolaním napadnutá časť rozhodnutia odvolacieho súdu, majúca povahu uznesenia, nevykazuje znaky uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno vyvodit' prípustnosť dovolania žalovanej z týchto ustanovení.

Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

K povahe uznesenia súdu o vylúčení veci na samostatné konanie odvolací súd uvádza, že podľa ustanovenia § 167 O.s.p., ak zákon nestanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa okrem iného rozhoduje aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania. Uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, zostávajú bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej a nemôžu privodiť vážnejšiu ujmu na právach účastníkov. Týkajú sa spravidla takých otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchle riešenie bez toho, že by odopretie možnosti opravného prostriedku mohlo byť na ujmu práv účastníkov konania. Súd nie je týmito uzneseniami viazaný a môže ich zmeniť, prípadne vydať nové uznesenie, ktorým bude otázka vedenia konania upravená inak, pričom výslovné zrušenie predchádzajúceho uznesenia nie je potrebné. Uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, sú napríklad uznesenie o odpustení poriadkovej pokuty (§ 53 ods. 3 O.s.p.), uznesenie o predĺžení lehoty (§ 55 O.s.p.), uznesenie o spojení veci na spoločné konanie alebo vylúčení veci na samostatné konanie (§ 112 O.s.p.), uznesenie o ustanovení znalca (§ 127 ods. 1

O.s.p.), uznesenie o odročení pojednávania a pod. Uznesenie o vylúčení veci na samostatné konanie v zmysle ustanovenia § 112 ods. 2 O.s.p. je uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, a preto odvolanie proti nemu nie je prípustné (202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.).

Keďže ustanovenia § 237, § 238 ods. 5 O.s.p. a § 239 ods. 1, 2 O.s.p. dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. októbra 2008, sp. zn. 6 Co 190/2008 nepripúšťajú, bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu ale napriek tomu náhradu trov konania nepriznal, pretože v dovolacom konaní náhradu trov neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2. decembra 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková